

КЪМЪ ХИЖАТА

Слънцето се спуствна задъ насрещнитъ ридове. Повъ хладъ. Планината като че изведнажъ се смълча.

По стръмната пжтечка крачеха запъхтѣни единъ следъ другъ Слави и Любенъ, натоварени съ раници. Любенъ надуваше една малка хармоничка за уста. На нѣколко крачки подиръ тѣхъ креташе Чочо, малкиятъ имъ братовчедъ, който се бѣше примолилъ да взематъ и него.

— Любо, фенерчето у тебе ли е? -- обади се Слави.

— У мене, у мене, бате Славе! — отвърна Любенъ.

— Рекохъ да не си го забравилъ, че ще дотрѣбва скоро. Я, вече взе да притъмнява, а пъкъ до хижата още е далечъ. Укъснѣхме днеска, и съ такава опашка като тебе и Чочо не знамъ какъ ще я изкарамъ...

Любенъ погледна жално брата си и не отговори нищо.